Ч. 102. Неділя 22 (9) мая 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комісиї.

На передвчерашнім засіданю буджетової комісиї п. Крамарж домагав ся, щоби при списах людности на будуче виразно подавано і констатовано національність. Відтак займив ся бесідник национальними і політичними відносинами в Галичині і на Буковині.

Питанє про відносини між Великоросами і Малоросами одно з найтруднійших, які взагалі істнують, а бесідник переконаний, що питаня того поліцийними зарядженями розвязати не можна. Супротив уваги п. Окуневского, що в Росиї замкнено товариство „Просьвіта“, бесідник каже, що зарядженя того так само не можна похвалити, як замкненя Народного Дому і инших товариств на Буковині. На погляд бесідника розвязанє українского питаня — справа культурна, а політичні і поліцийні зарядженя не осягнуть тут успіху. Так само як замкненє польскої „Macierzy“ шкільної у Варшаві і польских приватних шкіл не спинить розвитку польскої нациї, так само і замкненє українських або російских товариств скорійше буде мати противний результат ніж намірено. Товариства, замкнені на Буковині, а зосібна Народний Дім служили культурним і релігійним цілям. Замкнено їх тому, що одержували підмоги з Росиї. Кождий знає, що в Австриї протестантскі громади всіх народностий одержують підмоги від Союза ім. Ґустава Адольфа. Також шкільні товариства одержують підмоги з заграниці, а однак ніхто не бачить в тім небезпечности для держави. Річ зрозуміла, що великий російский нарід дає підмогу тим, котрі бажають собі удержати з ним лучність національну і релігійну, а живуть у важких відносинах. З'осібна що-до убогої людности на Буковині се більше ніж зрозуміле. Коли хто бачить в тім небезпечність для для держави, то треба би той сам принцип приклюкати також до всіх товариств, котрі дістають підмогу з заграниці, а з того чейже ніхто не одобрить.

Дальше відповідав бесідник на уваги п. Василька, котрий вчера твердив в парляменті, що „Народный Домъ“ розпоряджав майном 59.000 корон. Може то річ неприємна, що рублі ідуть деинде, але річ та не є незвичайна. Товариство ім. Ґустава Адольфа попирає закладанє парохій і шкіл значними засобами і мусять то робити, коли держава не сповняє свого обовязку супротив евангелицкого населення. Але неправдою є, що ті гроші дає Росия. Поодинокі народи жертвували на ту ціль значні суми.

П. Николай Василько відповів на виводи п. Крамаржа, що українскі хлопи в Галичині і на Буковині чують ся приналежними до українского народа, котрий посідає власну мову і літературу. Українці уважають офіциальну Росию найбільшим ворогом, бо она хоче їх винародовити грішми, які дає русофільским товариствам в Галичині і на Буковині.

Від часу подорожи ґр. Бобріньского до Галичини і Буковини ледви веґетуючі приватні школи і институциї отримали богаті засоби — і малим дітям, просто викуповуваним від убогих хлопів по селах, вщіплює ся почутє російскої національности. Порівнанє п. Крамаржа, що відносить ся до підмоги, яку німецкі товариства отримують з німецкої держави, не на місци. Там розходить ся о підпиранє німецких інтересів, а тут о винародовленє Русинів. Мимо того російскі товариства замкнено тільки з уваги на небезпечність для держави. На Буковині нема російскої народности. За-

---

21)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Скромненьке понятє о силі і величавости льондоньскої поліциї дає єї головна кватира в Скотленд Ярд при ул. Парляментовій. Тут стояла колись пишна палата, звана Скотлєнд, котрої огороди сягали аж до ріки: тут заїздили шкотскі королі, коли приїздили до Льондону складати чолобитню анґлійским володітелям. Разом зі шкотскими королями щезла і палата: єї розвалили, а на єї місце побудували нуждені державні будинки та каварні, в котрих приміщено поліцию, коли єї Сер Роберт Піль в 1829 р. зреорґанізував. Так отже стало ся, що як раз тота власть, котрої діяльність повинна би, як би здавало ся, виходити з одного місця, поміщена в кількох домах а до того ще й таких, котрі досить різко відбивають своєю незначностию від инших новійших будівель довкола неї. Ще найкрасше виглядає головна взідова брама: колиж через неї перейти, то мимо волі насуває ся питане, чи можливе, щоби тут містило ся кількадесять тисячів поліциї найбільшого міста на сьвіті.

А як зверха так виглядає она й в середині. Ніякий дім торговельний в Сити не урядженнй скромнійше; лиш бігаючі поквапно то сюди то туди полицисти і писарі в уніформах вказують на характер будинків. Хоч і як то дивно виглядає, а поліция в Льондоні не могла ще й доси позбути ся зовсім давних порядків. Платня поліцияна для Анґлії і Валії не була аж до 1854 р. законно управильнена. В громадах довкола Льондону, котрі нині творять вже великий Льондон, робили самі горожани по черзі службу поліцийну; кождий здоровий мужчина від 25 до 55 року житя, котрий платив 4 фунти податку, мусів робити службу поліцийну, скоро прийшла на него черга, хоч очевидно міг від того й увільнити ся. Того нині вже нема, так само, як і нема вже тої постанови, що на случай якоїсь ворохобні мусів кождий горожанин під загрозою кари робити службу поліцийну, скоро єму то наказали. Але дещо таки ще остало ся. Льондон розвивав ся борзо і там мусіла поліция змінити ся, але громади довкола него задержали свою власну поліцию, стоячу під властию льордмера або бурмістра.

Для Льондону — як вже було сказано — утворив Сер Роберт Піль в 1829 р. окремий корпус поліцийний, стоячий не під властию бурмістра, але під безпосередною властию міністра справ внутрішних, а під командою комішенера (commissioner) і кількох приданих єму помічників або асистентів. Той льондоньский комішенер — комісар, ніби наш директор поліциї — має надзір над рухом на улицях і найвисшу власть дисциплінарну над поліцистами, може їх деґрадувати або накладати грошеву кару і зменшати платню. Льондоньска як і взагалі анґлійска поліция не рекрутує ся з людий войскових, з виїмкою хиба висших урядників, і длятого не має она того войскового характеру як деинде. Причини того треба може шукати в самім характері льондоньского населеня, котре не любить мундурів і шабель та шпад урядничих.

Длятого коли когось приймають до льондоньскої поліциї, то не питають о то, чи він служив у войску, а дивлять ся лиш на то, щоби був то чоловік здоровий, відповідної величини і віку та бездоганний. Отже коли хтось не переступив ще 35 року житя, коли може виказати ся своєю особою і сьвідоцтвами, що він здібний до служби при поліциї і коли хоч би женатий, але не має богато дітий, то єго приймають і записують а коли прийде черга на него, заставляють до служби і перебирають. Він дістає темно синий мундур і повстяний шолом. Довгий сурдут з металевими ґузиками в однім ряді мусить на нім гладко лежати а на стоячім ковнірі єсть вишита буква того відділу, до котрого поліцист приділений і єго особисте число (н. пр. К. 578) а на рукаві має скісно попришивані ясні паски, котрі означають єго ранґу і службу. Поліцист оперізує ся чорним скіряним ременем, на котрім з лівого боку на двох гачиках звисає єго палка в чорнім футералику з мосяжною накривочкою. На дощ убирає ще льондоньский поліцист рід короткого, круглого, неперемакаючого навер-

кид др. Крамаржа, немов би теперішне правительство гнобило православну віру Русинів, мусить бесідник назвати безосновним, він сам єсть православним послом з Буковини. П. Крамарж говорив виключно на підставі фальшивих информаций. Коли він думає, що правительство повинно в тій справі кермувати ся взглядами на інтереси загального мира, щоби уникнути комплікаций з Росиєю, то бесідник може сказати щось як-раз противного. Русифіковане руского населеня Галичини і Буковини небезпечне не тілько для руского народа, але й для держави. І коли систематично від 100 літ пропаґована тенденция сотворення російского стану посїданя серед населеня Галичини і Буковини мали би усталити ся, то наслідки того для Австриї і для мира просто не дали би ся предвидїти.

П. Юл. Романчук звертає увагу на те, що при послідним списї населеня пошкодовані були головно Русини. Домагає ся, щоби при конскрипциї записувано Жидів як окрему народність. Розуміє ся, кождому Жидови, котрий хоче признати ся до иньшої народности, має бути полишена свобода.

Відтак відповідав бесідник на виводи п. Крамажа, що інформував ся тілько у одного сторонництва, у тих обох панів, котрі тут жалували ся. П. Крамаж не почував ся до обовязку поінформувати ся також у другої сторони, хоч тут в державній раді засідає 5 буковиньских Русинів. Погляд п. Крамажа на руску мову, в котрім висказав сумнів, чи та мова є лише відміною великорускої, чи окремим язиком, доказує, що п. Крамарж взагалі зле поінформований.

Що до того покликує ся п. Романчук на славні наукові поваги як Славян так і Німців, а також на поваги російскі, як пр. на російску Академію наук і на півофіциальну заяву міністра просьвіти з перед пів століття, в котрій руску мову признано окремою від російскої.

Що-до російскої струї, котра істнує по части на Буковині, по части в Галичині, то до того причинила ся переважно ся обставина, що богато Русинів з причини неприязної для них системи не має можности гарного розвитку своєї народности в Австриї, зневірило ся і бодай частину своїх окремих прав хотіло уратувати через те, що признали ся до Росиян і хочуть руску мову получити з російскою. Бесїдник вказує на те, що в 60-тих літах ті „Росияни" зробили Чехам пропозицию, що коли би і они не могли оборонити ся перед ґерманізациєю, то нехай перейдуть на російске. Учений провідник Чехів Палацкий відповів на те отвертим листом, що коли Чехи мають покинути свою народність, то їм все одно, чи будуть зґерманізовані, чи зрусифіковані. Будь що будь, є такі Росияни, що представляють руский народ частиною російского. Є також иньші учені, котрі роблять те не з причин наукових, тілько политичних. Коли п. Крамаж згадав про замір одної рускої громади у восхідній Галичині перейти на православіє, то бесідник заявляє, що Русини вправді тревають при своїй релїґії і народности, але лучають ся випадки, що рускі хлопи з причини убожества грозять переходом на иншу конфесию, щоби позбути ся конкуренцийного датку на будову надто коштовної церкви.

Що до розвязаня російских товариств на Буковині заявляє бесідник, що противить ся всяким полицийним зарядженям, але в тій справі не може заняти становища, бо не знає, чи рішенє правительства оперте на важних причинах. Будь-що-будь отверта дорога рекурсу; зовсім инакше як в Росиї, де від рішеня президента міністрів Столипина, котре поручає замкнути істнуючі українські товариства і забороняє отвирати нові, нема права рекурсу до сенату. Впрочім бесідник думає, що в інтересі державн є, щоби не поборювати російских змагань полицийними зарядженями, але через попиранє національного розвитку дійстних Русинів. В той спосіб російска струя сама зникне.

На вчерашнім засїданю в дальшій дискусиї над буджетом міністерства справ внутрішних п. міністер др. Гердтль вказав на заповіджене п. Президентом міністрів заіменоване цісарскої комісиї до реформи адміністрациї. Бесідник гадає, що до остаточного розвязаня тої дуже тяжкої справи буде можна завести ріжні реформи на тім полі. Особливо надіє ся, що вскорі буде міг видати розпорядженє для скороченя поступованя і упрощеня маніпуляцин.

Дальше обговорював п. міністер справу розвязанє російских товариств в Чернівцях і заявив, що не можна собі нині ще виробити остаточної гадки в тій справі, бо рекурси против розвязаня доперва вплинули. Здаєть ся однак після дотеперішних вістий, що не розходить ся там лише о культурні стремленя, але що там були ворожі для держави наміри, котрі вложили на власти обовязок виступити против тих товариств. Бесідник впевнює, що та справа буде безсторонно розслїджена.

Відтак обговорив ще п. міністер справу еміграциї, спису населеня, а вкінци справи санітарні.

П. Окуневский обговорював справу спису населеня і справу розвязаня російских товариств в Чернівцях.

П. Крамарж полемізував з висказами пп. Романчука і Василька, на що відповідав єму п. Василько і Романчук, відпираючи говоренє Крамаржа о язикових і політичних відносинах в Галичині. Говорене п. Хоца немов би в Галичині жило 180.000 Росиян єсть зовсім неправдиве. З тих 180.000 руских селян, які при виборах голосували на москвофільских кандидатів, навіть 100 не говорить по російски, а видавані москвофільскими сторонництвами часописи і книжки для селян, мусять писати ся руским язиком, бо инакше ніхто би їх не розумів.

На тім скінчила ся дискусия над буджетом міністерства справ внутрішних.

Слідуюче засїданє комісиї відбуде ся ві второк рано.

хника, котрий підчас погоди зложений подібно як парасоля, звисає єму з боку від єго пояса. По перебраню відсилають нового поліциста до касарні Веллінґтона, де він однак не учить ся войскової службч а лиш головно маширувати. По кількох недїлях науки в касарни приділюють єго до якого уряду полицийного, де єго приучують, як він має арештувати і переслухувати сьвідків. Наконець висилають на якусь станицю, котра не вимагає ані великої здібности ані великої сили.

На жаль не маємо новійших дат під рукою, щоби на них показати організацию сторожи безпечности в найбільшім місті на сьвіті і мусимо покористувати ся старими, котрі однак лиш до числа осіб не відповідають теперішности, але саму організацию зовсім вірно представляють.

Під конець минулого століття ділила ся льондоньска поліция на чотири головні відділи: на столичну, себ то льондоньску в тіснійшім значіню; полицию в Сіті, полицию повітову і полицию міску, в тих місточках, що нині належать до великого Льондону. Льондоньский округ полицийний розтягав ся на 22 кільометрів довкола і займав 688 англійских квадратових миль з 5,364.617 жителями, отже з таким населенєм як в цілій Галичині і з 500.009 домами. Щоби на такім просторі і серед таких обставин виконувати як слїд службу безпечности, треба очевидно великого числа людий. Отже після звіту полицийного комішенера складав ся корпус льондоньскої поліциї в 1890 р. з 14.109 мужа і 354 коний. В корпусі тім було 30 суперінтендентів, 672 інспекторів, 1187 сержанів (ранґа наших фельдвеблів) і 11.967 констаблєрів (полициянів). Середина Льондону або старе місто т. зв. Сіті мало своїх окремих поліцистів числом около 1000 мужа.

Льондоньска поліция розділяє ся по місті в слідуючий спосіб: Один поліцист або констаблєр має свій маленький район, котрий мусить допильновувати. Кілька таких районів творять секцию, котрої начальником єсть сержан; кілька секций творять субдивізию під проводом інспектора; кілька субдивізий творять одну дивізию або відділ, під командою суперінтенданта а наконець всї відділи разом творять одну цілість під командою комішенера. Відділів таких було давнїйше 20; нині певно єсть їх далеко більше. Поодинокі відділи суть позначені буквами в азбучнім порядку, при чім однак букви O. Q. U і Z випускають ся. Кождий констаблєр, як вже сказано, має на ковнірі вишиту букву своєї дивізиї і число своєї особи; отже коли хтось хоче запамятати собі полициянa, то потребує лиш подивити ся на єго ковнїр.

Кілько відділів, тілько більше менше єсть і полицийних стаций; з полицийних стаций розходять ся констаблєри рядами під проводом своїх сержанів до своїх станиць. Стациї суть під деяким взглядом так уряджені як войскові касарні; там єсть читальня з бібліотекою і ґазетами а на удержанє читальні має кождий з полицистів платити що тиждня із своєї платнї по одному пенні. На стациї стравують ся також майже всї поліцисти спільно і держать собі управителя, котрому тижднево платять. Жонаті мають, розуміє ся, свої власні мешканя і ведуть собі окремо господарске, але иноді знаходять безплатне поміщенє в порожних домах, при чім і властителї тих домів добре виходять, бо не потребують держати вартівників.

Платня поліцистів єсть взагалі незла, а що они, коли ведуть ся порядно, мають забезпечену ще й пенсию, то можуть собі спокійно жити. Констаблєр дістає пересічно 20 шілінґів (24 корон) на тиждень, сержан дістає 30 (36 кор.), інспектор 50 (60 кор.), а суперінтендант 100 (120 кор.) на тиждень. Директор полициї або комішенер дістає річно 1500 фунтів штерлінґів 36.000 кор., єго асистенти по 1250 фунтів (30.000 кор.), начальник канцеляриї дістає 16.800 кор., а лікар полицийний 14.400 кор. Пенсийний фонд складає ся з того, що всїм поліцистам і урядникам полицийним обтягають з їх платнї по 2 і пів процент річно; до того приходять грошеві кари та грошї за продані старі уніформи. Право до пенсиї настає з 60. роком житя і то так, що коли хтось вислужив пятнайцять до двайцять літ при полициї, дістає половину платнї а по більше роках лиш дві третини всеї платнї. Лиш у виїмкових, коли би хтось н. пр. окалічів при виконуваню полицийної служби, дістає цілу пенсию.

Крім піших констаблєрів єсть ще й 354 кінних; они обїздять подальші округи, роблять службу при більших парадах або підчас грізних непокоїв. Крім того єсть ще й значне число тайних аґентів або детективів, котре однак змінює ся після потреби.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 21 мая 1910.

— **Іменованя і Перенесеня.** П. Намістник поручив секретареви Намістництва Казим. Погорецкому управу староства в Ланцутї і іменував канцелїста Намістництва Ант. Григорчука секретарем повітовим, а підофіцира рах. 33 п. арт. Фр. Чурилу канцелїстом Намістництва. — П. Намістник переніс старосту дра Здисл. Вавравша з Ланцута до Львова, комісарів повіт. Ст. Білїньского з Ряшева до Бережан, Ігн. Білїньского з Яворова до Сянока, гр. Брон. Руссоцкого зі Збаража до Мостиск, Ад. Міляшевского з Мостиск до Збаража.

— **Рускиӣ Інститут для дівчат в Перемишли** веде від довших лїт жіночий лїцей, котрий сповняє свою просьвітну задачу між руским шкільництвом і дає спромогу по лїцеальній матурі посьвятити ся практичним наукам. З лїцеальною матурою може учениця легко доповнити матуру учительскої семінариї. При доповненю вимагають іспиту з ручних робіт, сьпіву, гімнастики, з педагоґіки і дидактики і практичної лекциї. Для тих лїцеанок, що хотять доповнити матуру в учительскій семінариї, зорганізований при лїцею приготовляючий курс для доповненя семинарийної матури. З матурою лїцеальною може абітуриєнтка піти на рік до торговельної академії або стати ся надзвичайною слухачкою в унїверситетї, а по 3 лїтах вільно її здавати учительскій іспит до лїцеїв. Лїцей дає взагалї дївчатам таке образоване, що відтак можуть ся они дальше самостійно образувати і віддавати ся тим наукам, до яких мають замилованє. Від якогось часу відзивають ся голоси між членами товариства „Руский Інститут для дівчат“ і між рускою суспільностию, що спосібнїйші і до інтензивнїйшої працї готові дївчата воліли би посьвятити ся студиям гімназияльним, а не мають до сего нагоди. Щоби вволити волю тих родичів і дївчат, рішив ся виділ руского Інститута для дівчат в Перемишли з початком вересня 1910 р. отворити попри лїцей також першу клясу гімназияльну, так що дївчата можуть мати і вигідне поміщене в Інститутї і вписати ся після вподоби до лїцея або до гімназиї. Очевидно, що так в лїцею, як в гімназиї учити будуть фахові учительскі сили, а крім того кожда учениця буде мати нагоду учити ся і музики, ручних робіт, співу і т. д. Гімнастика і рисунки будуть предметами обовязкової науки. Сих кілька слів подає виділ Руского Інститута для дівчат в Перемишли до відома родичів і опікунів, що хотїли би дївчата віддати під добру опіку до Інститута і записати до школи, до якої дївчата мають охоту і спосібности.

— **З почти.** При урядї почтовім в Підгайцях заводить ся з днем 1 червня цїлогодинна телеграфічна служба а іменно в часї від 1 червня до 30 вересня від 7 год. рано в инших місяцях від 8 год. до 9 вечером. — Уряд почтовий в Криницї буде сповняти у виділї телеграфічнім від 21 мая до кінця червня і від 1 вересня до 10 жовтня с. р. цїлодневну службу т. є. від 7 год. 7 рано до 9 вечер, а від 1 липня до кінця серпня від 7 год. рано до 12 в ночи.

— **Недуга дра См. Стоцкого.** Буковиньский віцемаршалок, дра Стефан Смаль-Стоцкий вернувши з Відня, занедужав в суботу тиждень тому назад, а лїкарі — як доносить „Народ. Голос“ — приказали єму лежати постійно до кінця сего місяця а відтак виїхати на довший відпочинок і не займати ся тепер ніякими громадяньскими справами. „Руска Рада“ в Чернівцях, котрої головою єсть др. Стоцкий, звернула ся до всїх, що доси так численно користали з услуг дра Стоцкого, щоби зі взгляду на его недугу поки що не відносили ся до него безпосередно і не непокоїли его ніякими жаданями.

— **З приватної женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові.** Іспити приватні з кляс I—IV відбудуть ся дня 28 н. ст. червня о год. 9 з рана. Того самого дня будуть відбувати ся також вступні іспити до кляс II—V для тих учениць, котрі за посередництвом Дирекциї одержали від ц. к. Ради шкільної краєвої право складати іспит вступний перед фериями. Іспити вступні до кляси приготовляючої і першої відбудуть ся дня 29 н. ст. червня. До іспиту треба зголосити ся о год. 8 з рана і предложити Дирекциї: 1. метрику уродженя на доказ, що учениця скінчила або найдальше до кінця р. 1910 скінчить 9-тий (до кляси приготовляючої), зглядно 10-тий рік житя (до кляси першої); 2. сьвідоцтво щіпленої віспи; 3. сьвідоцтво скінченої III зглядно IV кл. народної школи, коли учениця до публичної школи ходила. — *Дирекция.*

— **Вирок в процесі Тарновскої.** Вчера при величезнім здвизї народа закінчив ся у Венециї процес Тарновскої і єї спільників, котрих жертвою став ся ґр. Комаровский. Вирок оголошено о 9 год. 20 мін. вечером: Наумов, безпосередний убийник Комаровского одержав 3 роки і місяць вязницї; Тарновска 8 лїт і 4 місяцїв а Прілуков 10 лїт вязницї. Всїм почислено час, який пересиділи в слїдчій вязници. У вердиктї судиї присяжні орекли, що Наумов лиш зранив ґр. Комаровского в намірі убитя его і допустив ся злочину наперед обдуманого з причин особистих, але в хвили вчинку ум его був заморочений, що зменшило его одвічальність. Що до Тарновскої то судиї присяжні признали, що то она головно спонукала Наумова до убийства; але заперечили, мов би у Тарновскої було повне ослабленє сили умової. Судиї присяжні потвердили питанє, що Тарновска сьвідомо спонукала Наумова до того рішеня і укріпила его в тім намірі. Вердикт стверджує співвину Тарновскої і то, що она наперед вже обдумувала в який би спосіб узискати премію асекурацийну: признає однак часткове ослабленє ума. Що до Прілукова признали судиї присяжні ту саму вину що й Тарновскої але заперечили питанє що до часткового ослабленя ума. Що до Перієрівної то судиї присяжні признали, що она стоїть здалека від злочину. Судиї присяжні признали накопець, що Комаровский не був би номер внаслїдок рани, як би не були прилучили ся ще й инші причини.

Телеґрами.

Відень 21 мая. Нинї перед полуднем розпочала наради анкета, скликана для розгляненя предложеня о праґматицї службовій.

Відень 21 мая. Король шведский виїхав до Монахова.

Париж 21 мая. „Temps“ критикує дуже остро перенесенє V. корпуса росийскої армії з лївого берега Висли до Перми і Вологди та заявляє, що треба висказати жаль ще й з тої причини, що о так важнім переміщеню войск довідала ся Франция в дорозї недискрециї росийских часописий. Французско-росийский союз містить в собі також угоду войскову, в обсяг котрої входить перенесенє так значної военної сили.

Мадрид 21 мая. Королева о годинї пів до 3 рано привела на сьвіт неживе хлопятко. Стан здоровля королевої єсть вдоволяючий.

Париж 21 мая. З Константинополя надходять вісти о великім заворушеню в Туреччинї з причини з причини заяви Венїцельоса і виключеня магометан з народних зборів на Кретї. „Танїн“ домагає ся висланя турецкої фльоти до заливу Суда і поставленя Кретийцям ультіматум. На острові Родос розпочав ся бойкот грецких товарів.

Константинополь 21 мая. Правительство видало заказ вивозу копий.

Константинополь 21 мая. Валї Косова доносить, що в Качанику і Верисовицях видано доси 2000 штук оружия в руки властий.

Константинополь 21 мая. Амбасадори опікунчих держав доручили вчера Портї заповіджену ноту.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·15.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, 2·45, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·[illegible], 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·21, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім намірі [illegible] банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Дзвиньского, під зарядом І. Недопада.